VICTOR SUVOROV

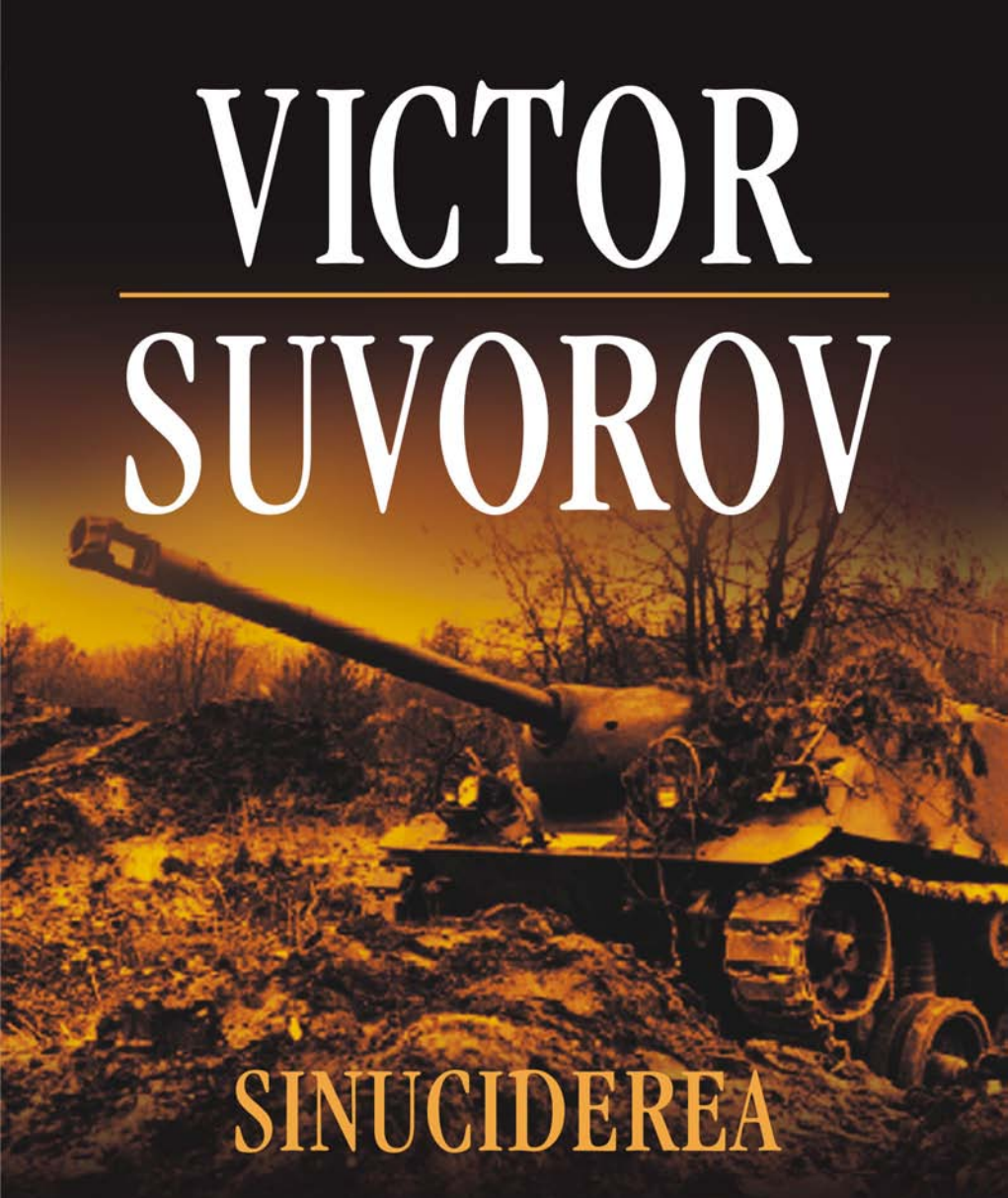

SINUCIDEREA

De ce a atacat Hitler Uniunea Sovietică ?

POLIROM

HEXAGON

VICTOR SUVOROV (Vladimir Bogdanovici Rezun), fost ofițer al Direcției Generale de Informații a Ministerului Apărării din Uniunea Sovietică, a defectat în 1978 și s-a stabilit în Marea Britanie, unde a lucrat ca analist de informații. Alte volume traduse la Editura Polirom: *Spărgătorul de gheață. Cine a declanșat al Doilea Război Mondial?* (2010), *Ultima republică* (vol. I: *De ce a pierdut Uniunea Sovietică al Doilea Război Mondial?*, 1997, 2010; vol. II: *Cauza sfîntă*, 2011; vol. III: *Dezastrul*, 2011), *Ziua M. Cînd a început al Doilea Război Mondial?* (1998, 2011), *Epurarea. De ce a decapitat Stalin armata?* (2000, 2011), *Acvariul. Cariera și defecțiunea unui spion sovietic* (2011), *Spețnaz. Istoria secretă a Forțelor Speciale Sovietice* (2011), *O să vă îngropăm! Cronica mărețului deceniu* (2012).

© Viktor Suvorov, 2000

© 2012 by Editura POLIROM, pentru ediția în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvîrșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: vînător de tancuri german Jagdpanzer

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

SUVOROV, VICTOR
Sinuciderea: de ce a atacat Hitler Uniunea Sovietică? / Victor Suvorov; trad. de Radu Părpăuță. – Iași: Polirom, 2012
Bibliogr.
ISBN print: 978-973-46-2784-4
ISBN ePUB: 978-973-46-2922-0
ISBN PDF: 978-973-46-2923-7

I. Părpăuță, Radu (trad.)

94(430:47)"19"

Printed in ROMANIA

VICTOR SUVOROV

SINUCIDEREA

De ce a atacat Hitler Uniunea Sovietică ?

Traducere din limba rusă
de Radu Părpăuță

POLIROM
2012

O carte cu un asemenea titlu nu se dedică prietenilor.
De aceea o dedic dușmanilor.

Capitolul 1
Istoria secretă

Neîndoielnic, arhivele adevărate ale lui Stalin și Beria reprezintă a sumă de materiale atît de secrete și de ucigătoare, încît este puțin probabil că vor fi desecretizate în totalitate (dacă mai sînt întregi).

Aleksandr Bușkov, *Rusia, care nu a existat*

1

Această carte mi-a stricat viața. Să vezi o asemenea carte este același lucru cu a te întoarce brusc la barieră și, orbit de faruri, să simți cu toată ființa expresul, care zboară către tine, în momentul în care nu-ți mai rămîne timp nici pentru țipătul de adio.

Dar cel mai interesant este că această carte nici nu trebuia citită. Ea buimăcea și copleșea numai prin denumire, chiar de la pagina de titlu. Te-ai uitat și mori. Te-ai uitat și te trezești răvășit de uimire.

Am aflat pentru prima dată de existența acestei cărți la biblioteca secretă a Școlii Corpului de Comandă Superior pe întreaga armată din Kiev „M.I. Frunze", decorată cu Ordinul „Drapelul Roșu". În acest titlu pompos sînt atît de multe cuvinte, dar în același timp nu se spune nimic. Un inițiat nu ghicește niciodată cine anume studiază în spatele acestor ziduri. Mai ales că Școala din Moscova a Corpului de Comandă Superior pe întreaga armată este de-un fel, cea din Leningrad – de alt fel, iar cea din Kiev – de alt fel. Este mai bine să nu facem paralele în cazul acesta. Așadar mi s-a luat jurămîntul, mie, un biet cursant

îmbrăcat în verde, mi s-a acordat permisiunea şi iată-mă la uşa blindată a bibliotecii secrete. Prima dată. Pentru mine, frecventarea bibliotecii secrete era ca un fel de vizită neoficială la un harem străin: foarte interesantă.

În bibliotecă – linişte şi pace. Şi o ordine exemplară. Accesul este interzis la rafturi. Există un catalog şi... caută. Îţi aduc ce ceri. Conform procedurii în vigoare. Aleg cîteva fişe, asemenea unui cavaler zgîrcit perlele. Iar pe fişe sînt titluri, unul mai plăcut decît altul: Produsul 3-R-10. Sună ca TRRREI-ERRR--Zeceee! Sau: U-5-TS. Apropo, acesta e acelaşi lucru cu 2-A-20. Acest lucru se află la Obiect 166. Iar Obiect 166 nu e nicidecum bază militară. Este tanc. Odinioară era strict secret. Maselor largi nu le era dat să ştie despre produse şi obiecte, dar eu pot să comand cartea la alegere şi să aflu secretele. Problema este că ochii îmi fug în toate părţile: 3-M-6, 2-P-27, T-12A... Ce să aleg? Cu ce să încep, pe cine să „degust"?

Şi deodată, pe fişa roz apare denumirea cărţii. Denumirea care îl face pe om fărîme.

2

Pînă astăzi n-am înţeles: cum de nu m-am făcut fărîme? Rămîn uimit: cum de am rămas în viaţă după ce am citit aşa ceva? Pesemne că am scăpat pur şi simplu. Dar am rămas buimăcit. Vreme de două săptămîni, la înviorare şi la trecerea în revistă, la antrenamente şi apeluri, la lecţii şi seminarii am trăit în regim de deconectare totală. Mai corect spus, cineva trăia în locul meu, făcea de serviciu, îşi curăţa arma, cizmele, curăţa closetul, primea sancţiuni şi recompense, alerga, sărea şi cînta cîntece de luptă. Iar eu, buimăcit şi terfelit, absentam din această lume.

După două săptămîni, după ce mi-am venit în fire, am mers iarăşi la biblioteca cu secrete. Dincolo de uşa blindată. Mi-am stăpînit emoţiile. Am găsit în catalog aceeaşi fişă roz şi, străduindu-mă să nu-mi trădez sentimentele, am comandat cartea.

Nici nu o văzusem, doar îi citisem titlul pe fișă. Și iat-o acum în fața mea. Mică. Cenușie. În colțul din dreapta sus – „Secret" și numărul de inventar 0341. Autor – general-colonel L.M. Sandalov. Denumirea – *Operațiunile de luptă ale trupelor Armatei a IV-a a Frontului de Vest în perioada inițială a Marelui Război pentru Apărarea Patriei* (Voenizdat, 1961).

3

Ce, v-a șocat acest titlu? V-a izbit ca un topor în moalele capului? Măi, să fie!... Și eu, cîndva, după citirea paginii de titlu am văzut negru înaintea ochilor. Dumneavoastră acum v-ați obișnuit cu senzaționalul, cu divulgările. Dacă acest titlu te mai șochează acum, efectul nu este mortal. Dar în acei ani era ucigător. Ne-au învățat că războiul a fost măreț și național. Ni s-a spus că războiul a fost sfînt și eliberator. Iar unii au și crezut. Printre aceștia mă număram și eu. Și, iată, se arată că istoria războiului, pe care am studiat-o, este o poveste pentru urechile noastre blegi. Istoria care ni s-a relatat este o baladă pentru gloată, pentru masele largi populare, pentru neinițiați. Iar aici, dincolo de ușa blindată, dincolo de grilajul de oțel, de zidurile inexpugnabile, de spetele largi ale santinelelor înarmate cu automate, dincolo de rînjetul bestial al cîinilor de pază, dincolo de privirea vigilentă a „Secției speciale", apărată de bilete de acces, de permise, de parafe, de caiete de înregistrare, de instrucțiuni pentru ținerea lucrărilor secrete, se păstrează o cu totul altă istorie a aceluiași război. Iar amintirile secrete ale generalului Sandalov nu sînt deloc unice. Această carte mi-a căzut pur și simplu prima în mînă. Dar în afară de ea sînt o mulțime de memorii secrete: generalul de armată I.I. Fediuninski și mareșalul de artilerie N.N. Voronov, generalul-locotenent S.A. Kalinin și mareșalul Uniunii Sovietice I.H. Bagramian, generalul de armată P.I. Batov și generalul de armată A.V. Gorbatov (acela despre care tovarășul Stalin a spus că mormîntul îl îndreptățește pe Gorbatov). Și încă multe altele.

Se pune întrebarea: ce ascundem? Şi de ce?

Dar ascundem serios. Dacă îmi voi ţine limba strîns între dinţi, mi se va scrie în atestat că ştiu să păstrez secretul militar şi de stat. Dar imediat ce voi flecări, imediat ce voi relata cuiva conţinutul memoriilor secrete, voi cădea sub incidenţa celor mai grave articole ale Codului Penal, începînd cu articolul 64. Şi este posibilă o sentinţă destul de aspră. Dar ce vorbesc eu de conţinut! Nici măcar nu am voie să reproduc conţinutul acelor cărţi, nu am voie să pătrund adînc în amănunte. Este suficient să spun că memoriile există, că acest lucru înseamnă o divulgare, că atrage după sine răspunderea penală conform aceloraşi articole. Iar dacă noaptea mă furişez să sparg grilajul bibliotecii secrete, atunci santinela de la post mă va face arşice cu salve de automat. Fără să stea pe gînduri. Şi eu însumi, cînd intru santinelă la acest post (se numeşte Postul nr. 2), trag cu aceleaşi salve în oricine va cuteza să încalce pacea secretelor noastre. Şi tot fără să stau pe gînduri. Voi primi recunoştinţă pentru ucidere şi un concediu urgent cu documente de drum gratis în orice colţ al ţării. Iar în atestatul meu se va scrie despre fermitatea manifestată în ceea ce priveşte paza secretului militar. Aceste rînduri vor împodobi biografia mea şi vor ajuta la ridicarea mea pe treptele superioare ale carierei. Numai că ce-i cu aceste taine pentru divulgarea cărora trebuie să ucid fără să stau pe gînduri? Ce sînt aceste secrete?

Imaginaţi-vă că trăiţi cu o femeie minunată un an, doi, zece. Ea i-a cucerit pe toţi: e inteligentă, spre invidia vecinelor, e bine făcută, e frumoasă, harnică, cu treburi şi planuri precise. Şi brusc aflaţi că iubita dumneavoastră, femeia adorată are un trecut întunecat, mizerabil. Atît de întunecat şi de mizerabil că încercarea de a pătrunde în el duce la ameninţarea cu moartea. Mai simplu, rămîi fără cap dacă încerci să lămureşti ceva.

Exact în această situaţie mă simţeam eu. Numai că nu era vorba de o femeie, ci de marea victorie în cel mai sfînt şi mai drept dintre toate războaiele. Reieşea că marea victorie are un trecut ticălos şi murdar. Dacă nu este aşa, ce ascundem? Dacă cealaltă istorie a războiului, secretă, este curată şi minunată, de ce scheaună şi urlă în jurul ei cîinii de pază?

4

Noi ştim să păstrăm secrete. Declarăm informaţiile despre război secrete şi strict secrete, închidem aceste secrete în seifuri, sigilăm seifurile, apoi închidem uşile depozitelor şi le sigilăm. Şi punem santinele. Două ore – un schimb; alte două ore – alt schimb. Stai, cine e? Vine militarul de schimb cu schimbul! Militarul de schimb la mine, ceilalţi pe loc! Am predat postul! Am primit postul. Garda care primeşte postul se transformă în santinelă; santinela care a predat postul – în gardă. Şeful gărzii doarme numai ziua, patru ore, de la zece pînă la două. Dacă nu sînt evenimente. La cinci – schimbul. La şase – schimbarea gărzilor. Şi apoi iarăşi de la început: posturi de două ore, de trei ore. Am predat, am primit. Pază vigilentă şi apărare dîrză... În lătratul cîinilor de gardă. Santinela este obligată să uzeze de armă în caz că...

Păstrarea secretului celeilalte istorii a războiului costă mijloace şi eforturi imense. Încercaţi să hrăniţi numai un cîine de gardă, un căţelandru cenuşiu. Omul sovietic poate să nu fie hrănit – e obişnuit, se descurcă. Dar cîinele, pardon, primeşte două kilograme de carne pe zi. Cît îi trebuie pe an? Iar gărzile stau de pază de jur-împrejurul fiecărui gard înalt, ca poporul să nu afle nimic despre război. Băieţii cu automate ar fi buni la recoltat. Dar noi cumpărăm grîu din America, iar pe bărbaţii zdraveni, buni de muncă, îi scoatem din cîmpul muncii. De decenii. Îi ţinem de pază, pentru ca nimeni să nu afle istoria războiului care s-a ordonat să se numească „al Patriei". Eu am păzit acele secrete la Kiev. Şi nu numai la Kiev. Aceeaşi carte secretă a generalului Sandalov şi cărţile celorlalţi memorialişti au fost păzite la Novosibirsk, Riga, Tallin, Severomorsk şi Ussuriisk, la Arzamas şi Buhara, în bibliotecile secrete din Wünsdorf şi Liegnitz, Habarovsk, Krasnoiarsk şi Uriupinsk. Iată unde zboară banii: ca să ne păstrăm secretă propria istorie.

Iar cekiştii stau de veghe. Cekiştii urmăresc: nu sînt scurgeri de informaţii despre războiul, cu care s-a ordonat să ne mîndrim? Cekiştii îi dau în vileag pe cei care îşi pun în gînd să dezvăluie

secretul celui mai drept război din istorie. Şi primesc medalii de luptă pentru vigilenţa lor. Dar cekiştii trebuie hrăniţi. Cu carne. Mai bine decît cîinii de pază. Nu e departe ceasul cînd vigilenţa cekiştilor se va toci, iar poporul nostru va începe să-şi dea seama de unele lucruri despre războiul care a bîntuit în urmă cu jumătate de veac.

5

N-aş fi fost capabil să mă gîndesc la o asemenea răzvrătire. Dar nu mă pregăteam într-o simplă instituţie şcolară, ci în una specială. Chiar în prima zi şi chiar la prima lecţie un colonel încercat ne-a explicat pe dată toate secretele branşei: nu credeţi, zicea, ceea ce se dovedeşte plictisitor, căutaţi ceea ce se ascunde de voi. Şi pe tot parcursul lecţiei a repetat că nu trebuie să credem ceea ce se demonstrează. În a doua oră a lecţiei ne-a spus că trebuie să căutăm ceea ce se ascunde. A încheiat astfel: „Dacă găsiţi ceea ce se ascunde, nu vă bucuraţi. Aceasta poate să fie a doua cascadă de acoperire. Ţineţi minte: un secret adevărat se ascunde în două cascade. Sau în trei".

Iar aici m-am întors la situaţia mea. În toată scurta mea viaţă de atunci mi s-a făcut demonstraţia absolut plictisitoare a istoriei luminoase şi purificatoare a războiului măreţ şi sfînt. Reiese că cealaltă istorie a aceluiaşi război mi-a fost ascunsă cu grijă. Încă nu deschisesem cartea secretă a lui Sandalov, încă nu ţinusem în mîini memoriile secrete ale altor generali şi mareşali, dar îmi imaginasem deja că există două istorii paralele. Iar acestea sînt versiuni complet diferite. Dacă ar fi fost identice, atunci de ce să fie ascunsă una dintre ele?

Care dintre cele două este corectă? Probabil cea păzită. Dacă avem un inel de aur, cînd plecăm de acasă îl ascundem şi încuiem uşa. Cîinelui îi dăm drumul din lanţ, ca să alerge prin curte şi să dea din coadă. Însă dacă avem lănţişoare şi cruciuliţe de aluminiu doar suflate cu aur, dacă „briliantele" noastre sînt de sticlă, atunci nu ne vom îngrijora prea mult în privinţa lor. Aşadar aceea care se păstrează după uşile blindate este istoria

războiului – deși, probabil, nu toată. Iar aceasta cu care ne-au hrănit alde Nekrici, Ceakovski, Șolohov, Ozerov și Stadniuk – pe scurt, Direcția Politică cu Secția de Agitație și Propagandă – nu se poate numi istorie. Aceasta este surogat, erzaț, fals și făcătură.

Aici trebuie să vorbim și despre ediţiile oficiale în șase și douăsprezece volume. Ele constituie ceea ce s-a ordonat să se umfle. Același lucru se poate spune și despre miile de volume de memorii militare cu care generalii și mareșalii noștri au umplut bibliotecile și librăriile. Ce valoare au? La fel sînt și trei cărți ale generalului-colonel L.M. Sandalov despre începutul războiului: *Hotare grele*, *Lucruri trăite*, *Pe direcția Moscova*. Dar cum să ne raportăm la aceste cărți dacă vom afla că în afară de cele trei mai este încă una, secretă? În cărțile nesecrete ale generalului Sandalov se conturează o linie, iar în cea secretă – alta. Cum să le credem pe cele nesecrete?

Însăși existența memoriilor secrete ne duce cu gîndul că nu totul este curat în marele război și că generalii noștri au apucături de infractori: relatează mulțimii niște istorii, iar celor din mediul lor alte istorii. Așa se procedează la hoți: pentru toți ceilalți povestesc verzi și uscate, iar celor din anturajul lor le dau altă versiune, știind că de aici nu se scurg informații. Și nu este important că în cercul lor spun sau nu tot adevărul; important este că în cercul lor nu povestesc lucruri ca pentru toți ceilalți.

6

Memoriile sunt un gen interesant. Dar documentele despre război sînt mai interesante. Cum poți să pătrunzi la ele?

Multe decenii conducătorii noștri au ținut secret nu numai conținutul arhivelor, ci și mijloacele de a pătrunde la ele. Și abia după 46 de ani de la invazia germană, cînd bîntuia ceea ce s-a numit *glasnosti*, *Revista de istorie militară* (1987, nr. 9, p. 87) a explicat în sfîrșit tuturor amatorilor procedeul de pătrundere la documentele de arhivă din timpul războiului: „La documentele statelor-majore principale și ale direcțiilor centrale ale diverselor

arme ale Forţelor Armate, ale direcţiilor principale şi centrale ale regiunilor militare, ale regiunilor PVO şi ale fronturilor accesul se face cu permisiunea şefului Statului-Major General al Forţelor Armate ale URSS".

Vedeţi cît de simplu este totul? Trebuie să mergi la Statul--Major General: „Unde-i mareşalul Uniunii Sovietice Ahromeev?". Imediat ţi se indică uşa. Bateţi: „Să trăiţi, aş avea nitică nevoie să caut prin arhive...". Iar mareşalul Ahromeev (sau cel care este astăzi în locul lui) îţi scrie repede şi degrabă permisul.

Ce-i drept, sub această simplitate se ascund două precizări şi o reţinere. *Revista de istorie militară* a explicat în primul rînd că cercetătorul trebuie să caute prin arhive nu după voia lui, ci „după orientarea unităţilor militare, a instituţiilor şi organizaţiilor de stat". Dar, lămuriţi-mă, ce folos are şeful unei instituţii să manifeste iniţiativă, să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala, să-şi asume răspunderea pentru cercetările tale istorice în sfere în care cercetările nu se recompensează deloc, ci se curmă ferm?

A doua precizare: „Cercetătorul orientat de acestea trebuie să aibă o adeverinţă privind accesul la activitatea cu documentele secrete". Cercul se închide rapid şi sigur. Celui deosebit de curios nu i se permite accesul la documentele secrete. Iar cel căruia i se permite un asemenea acces nu va călca pe de lături şi nu va cere niciodată permisiunea Statului-Major General. Dar să zicem că va cere şi i se va permite accesul. Însă nici atunci nimeni nu va afla rezultatul căutărilor sale. Ai lucrat în arhivă, ţi-ai satisfăcut curiozitatea, dar după aceea ţine-ţi limba între dinţi şi respectă semnătura pe care ai dat-o privind nedivulgarea secretului.

Acestea sînt precizările; iată şi reţinerea. Toate deciziile importante în problemele desfăşurării războiului se luau de către Stalin şi de cercul său militar apropiat, adică de Cartierul General al Comandamentului Suprem (SVGK). Toate celelalte organe de stat şi militare, toţi comandanţii şi toate statele-majore erau doar executanţi ai voinţei lui Stalin. Însă în lista prezentată mai sus sînt enumerate multe instanţe foarte înalte, dar nu şi Cartierul General al VGK. Astfel, dacă ai acces la activitatea cu documentele secrete, dacă marelui tău şef îi trăsneşte prin cap să afle ceva despre război şi să facă formele orientării respective,

dacă șeful Statului-Major General îți dă voie să cauți prin arhive, tot nu vei găsi lucrurile importante. Fiindcă vei avea acces numai la hîrtiile de mîna a doua ale statelor-majore de mîna a doua.

După cîțiva ani, M.A. Gareev, locțiitorul șefului Statului-Major General pe probleme științifice, a confirmat: „Documentele Cartierului General al VGK au fost luate după război de la Statul--Major General" (*Krasnaia Zvezda*, 27 iulie 1991). Dar generalul de armată Gareev nu ne-a relatat cine le-a luat și unde le-a ascuns. Poftim, caută adevărul despre război, spărgîndu-ți capul de ziduri impenetrabile.

De dragul dreptății, trebuie să recunosc că un cercetător de la Universitatea din Tel-Aviv a primit această permisiune fără nici un fel de probleme, ba chiar și invitația de a lucra în orice arhivă din Rusia, inclusiv la arhivele Ministerului de Externe, ale Statului-Major General, ale GRU, ale Serviciului de Informații Externe, ale Cominternului; chiar i s-a repartizat ca ajutor un consilier al președintelui Rusiei. Interesant caz! Zic eu cu invidie: au unii noroc, dom'le! Numai că nu îmi este clar care organizație de stat i-a dat orientarea acestui cercetător și cine i-a acordat acces la secrete? Pentru a primi acest acces trebuie să depui jurămîntul, să-ți demonstrezi devotamentul față de regimul conducător și să dovedești că știi să păstrezi secretul de stat și militar. Tovarășe cercetător, ați depus jurămîntul de credință? Ați semnat respectivele documente?

7

Nu toți au norocul acesta.

De pildă, cercetătorul Dmitri Iurasov. De 13 ani face o cartotecă a represaliilor. După ce a absolvit școala, a intrat la Institutul Arhivelor de Istorie, a lucrat la Arhivele Revoluției din Octombrie, ale Economiei Naționale, ale Tribunalului Suprem al URSS. Mulți ani a strîns 430 000 de fișe și 60 000 de scrisori. Omul este interesat de istorie. Iată, s-a ordonat ca acești oameni să fie dați în vileag. Pe acești oameni îi vînează organele, care nu dorm. Interesul ridicat al lui Iurasov pentru istoria noastră

a fost adulmecat de cîinii credincioşi. Şi curiosul Iurasov a zburat din arhive şi nu mai are acces la ele. Însă Dmitri Iurasov doar adună date despre crimele demascate demult, cum declară vocalii „copii ai Congresului XX". Iurasov nu s-a atins de secretele militare. Şi nu s-a băgat în arhivele militare. A strîns informaţii *nesecrete*.

Unor astfel de cercetători iubita noastră conducere nu le duce grija şi le pune beţe în roate cu sentimentul datoriei împlinite.

Însă cel care se interesează de război se află într-o situaţie şi mai grea. În jurul arhivelor militare barierele sînt mult mai înalte.

Comunicînd în *Krasnaia zvezda* că documentele Cartierului General al VGK se află nu se ştie unde, generalul de armată M.A. Gareev continuă: „Oricît de trist este, apreciind situaţia cu mintea limpede, va trebui să acceptăm faptul că la o anumită parte din documente accesul nu va fi deschis atît de curînd".

Putem traduce cuvintele generalului în felul următor: Dragi tovarăşi cercetători, lucrurile cele mai interesante de la Statul-Major General nu mai sînt de mult, iar la cele care mai sînt, spre marea noastră tristeţe, nu vom deschide accesul atît de curînd.

Lucrurile acestea s-au publicat în *Krasnaia zvezda* din 27 iulie 1991. De la momentul invaziei germane şi pînă la cel al publicării declaraţiei generalului au trecut *cincizeci de ani, o lună şi cinci zile*. În comparaţie cu această perioadă, cum ordonaţi, tovarăşe general, să înţelegem sintagma „nu atît de curînd"? Cînd anume?

Pentru generalul de armată Gareev pun aceeaşi întrebare: *de ce*? Explicaţi, nu mie, ci poporului, care vă hrăneşte: *de ce* secretele războiului trebuie păstrate? *Ce îi ascundeţi poporului*?

Lucrul cel mai surprinzător este următorul: tocmai acest general, din plămada celor care obstaculează accesul la arhive, este numit preşedinte al Academiei de Ştiinţe Militare. Dar tot el este şi cel mai activ cercetător al războiului, unul care şterge petele albe. Vă salut, o, mare descoperitor al tainelor istoriei!

Lucrează la Academia de Ştiinţe Militare şi se mîndreşte cu componenţa ei: ciurdele cîtă frunză şi iarbă de doctori şi doctoranzi în ştiinţe. Îi provoc pe marii descoperitori. Să respingeţi

Spărgătorul de gheață este obligația dumneavoastră directă. Tovarăși generali, trebuie fie să recunoașteți *Spărgătorul de gheață*, fie să-l contestați. Pentru asta primiți bani. Hai, cine iese pe cal sau pedestru, piept la piept și scut la scut? Cine combate în esență, iar nu flecușteț? Dar vitejii de la Ministerul Apărării, de la Statul-Major General, de la Academia de Științe Militare nu se grăbesc să iasă la duel în fața telecamerelor. În locul criticilor, academicienii generali și generalii academicieni au născocit o precizare. Cică în *Spărgătorul de gheață* totul pare corect, numai că, din păcate, nu s-au găsit în arhive documente care să confirme cele spuse.

Bine gîndit! Pe de o parte, nu s-au găsit documente, iar pe de alta, „oricît de trist este, accesul la documente nu va fi deschis atît de curînd". Sărmanii generali-cercetători nu pot să descopere ceea ce au hotărît ferm să nu ne arate. Au furat și au ascuns istoria noastră, iar acum, vezi Doamne, nu pot găsi ce au furat.

Generalul de armată Gareev nu lucrează singur, ci într-un colectiv unit de același fel de descoperitori. Iată încă un cercetător perseverent – generalul-colonel I.A. Gorkov. Neobosit, acesta aruncă pietre în grădina mea. A născocit următoarea bagatelă: a afirmat că arhivele sînt în mîinile generalilor și că, prin urmare, numai în lucrările lor se poate găsi adevărul pur. Alții, înțelegeți, scriu, vai de capul lor, fără să se bazeze pe documentele de arhivă!

Generalul-colonel Gorkov se preface debil mintal, pozînd că nu înțelege lucruri simple, căci accesul la arhive nu înseamnă nicidecum dorința de a spune adevărul. Generalii noștri au avut *întotdeauna* acces la arhive, dar de aici nu urmează deloc că au spus adevărul. Iar existența unei întregi literaturi subterane secrete scrise de generali cu privire la război, cercetările „închise", accesul restrictiv la arhivele militare – toate sînt expresia clară a *lipsei de dorință de a spune adevărul*. De fapt, aceasta este o manifestare clară a tendinței de *a minți*. Sprijinindu-se pe arhive.

Dar generalul Gorkov nu se astîmpără: „Evidențierea adevărului... luînd în considerare complexitatea deosebită a problemei, cere analiză, judecată trează, reazem strict pe documente" (*Krasnaia zvezda*, 21 octombrie 1995). Mai departe, generalul trece într-un domeniu mai înalt. Generalul-colonel Gorkov relatează despre

magnificul potenţial al poporului nostru: „Acest potenţial include şi cunoaşterea istoriei din care societatea îşi soarbe forţele. Şi trebuie să studiem istoria, plastic vorbind, nu după copii contrafăcute, ci după original".

Ah, ce logică de general! Trebuie să cunoaştem istoria! Poporul trebuie să-şi soarbă forţele din ea! Iar studierea ei trebuie să se facă după original, cu sprijin de nădejde pe documentele... pe care generalii nu le arată nimănui, care sînt ascunse nu se ştie unde, care sînt păzite cu cîini, la care poporul nu a avut acces vreme de 50 de ani şi nu va avea, aşa se intenţionează, nici în următoarele cinci decenii.

*

Nu vi se pare, tovarăşi generali, că faceţi aceeaşi treabă pe care o fac şi cîinii cenuşii de pază, care pentru două kilograme de carne pe zi ţin poporul departe de propria istorie?

Capitolul 2

Termenul de păstrare – trei luni

Principalul principiu al muncii noastre – adevărul.
VIJ, 1988, nr. 10, p. 71

Noi sîntem obligaţi să ne ţinem de adevăr.
VIJ, 1989, nr. 6, p. 5

Pentru deplinul adevăr.
VIJ, 1990, nr. 12, p. 66

Să scriem şi să dăm la tipar adevărul.
Krasnaia zvezda, 26 noiembrie 1993

Nimic, în afară de adevăr.
Krasnaia zvezda, 9 februarie 1995

Sarcina noastră – să spunem adevărul.
Krasnaia zvezda, 24 ianuarie 1997

Să spunem adevărul şi numai adevărul.
Krasnaia zvezda, 19 martie 1997

Cine are nevoie de adevărul vostru, dacă acesta ne împiedică să trăim?
General de armată A.A. Epişev,
membru al CC al PCUS,
şeful Direcţiei Politice generale a Armatei Sovietice,
Ogoniok, 1989, nr. 25, p. 5

1

Mi-am biruit ispita. Am întors pe toate părţile cartea generalului Sandalov, am privit-o, dar nu am trecut de pagina de titlu.

Am decis: noi vom merge pe altă cale. Nu voi citi memoriile secrete ale generalilor şi mareşalilor noştri. Deocamdată.

Activitatea mea viitoare, profesiunea mea constă în a descoperi secretele militare. Metodele prin care sînt pregătit sînt destul de perfecţionate. Însă în orice instituţie de învăţămînt nu poţi să scapi de convenţii şi simplificări. Iar aici aveam posibilitatea să mă pregătesc eu singur. Fără convenţii şi simplificări. Acolo, dincolo de uşa blindată a bibliotecii secrete, sînt sute de cărţi care conţin secretul războiului, versiunea secretă a războiului. Nu ştiu în ce constă versiunea secretă, prin ce se deosebeşte de cea nesecretă.

Însă pot *evalua*.

Trebuie să pătrund pur şi simplu în versiunea nesecretă, să sesizez ce nu este aşa cum trebuie în ea, unde este denaturată, iar pe această bază să trag concluzii cu privire la cum poate arăta varianta secretă a istoriei aceluiaşi război. Şi numai după aceasta voi ajunge la memoriile secrete şi voi verifica cît de exacte sînt calculele şi presupunerile mele.

Aşadar, primul pas este studierea versiunii nesecrete. În acei ani, baza bazelor era *Istoria Marelui Război Naţional al Uniunii Sovietice. 1941-1945*, în şase volume, elaborată de Institutul de Marxism-Leninism de pe lîngă CC al PCUS. Prezentarea grafică era excelentă: coperte luxoase, hîrtie de calitate, tipăritură ireproşabilă, o bogată bibliografie şi fotografii, note, trimiteri la surse, anexe – toate acestea erau menite să stîrnească respect.

Respectul îţi provoca palpitaţii după citirea paginilor de titlu. Comisia de redactare – o listă de jumătate de pagină cu membri ai Biroului Politic al CC, mareşali, generali, amirali, academicieni, scriitori renumiţi. Separat erau colectivul de autori şi redactorii fiecărui volum. Mai era şi o listă a consultanţilor – mareşali, mareşali, mareşali şi miniştri ai Industriei de Apărare, apoi iar – academicieni, academicieni, academicieni. Pe lîngă toate acestea erau listele arhivelor, ale noastre şi ale celor de peste hotare, din care au fost extrase informaţiile. Într-un cuvînt, cercetare academică în cel mai bun sens al cuvîntului.

Drept este că nimeni nu citea niciodată aceste volume. Între paranteze fie spus: vorbesc uneori în faţa cititorilor mei şi mi s-a întîmplat să vorbesc şi în faţa conaţionalilor. Acum sînt o mulţime peste graniţe. Mulţi dintre ei au trăit în Uniunea Sovietică

pe vremea cînd aceste șase volume nu lipseau din nici o locuință. Îndemn sala: să ridice mîna cine a citit toate cele șase volume! Înțeleg: ascultătorii se așteaptă la vreo festă cu întrebările mele insidioase, de aceea tac cu toții. Atunci repet îndemnul sub altă formă: cine nu a citit cele șase volume? Și sala răspunde vesel printr-un vot în unanimitate, fără nici o abținere. Iar atunci cînd mi se reproșează că stilul meu nu este științific, eu întreb la rîndul meu, lăsînd timid ochii în jos: dar cine are nevoie de acest stil academic, pe care nimeni nu îl citește?

Să scrie cărți a căror principală destinație este împodobirea locuinței poate oricine, chiar și un academician, fiindcă valoarea lor nu stă în conținut, ci în coperte. Dar încearcă să scrii în așa fel încît cele scrise să nu fie cumpărate pentru copertele frumoase.

Am spus acestea pentru că veni vorba.

Nu aș fi citit cele șase volume oficiale, dar asta era situația: trebuia. A trebuit să mă forțez. Le-am deschis. Și nu m-am putut dezlipi de ele.

2

E o carte mare. Păcat că nu este citită de poporul nostru. Cine reușește să treacă de primul volum se însenin eză.

Primul lucru care îți sare în ochi: absența unui sistem în enunțarea materialului. Am citit cele șase volume chiar în perioada în care eram învățat să adun informații, să le aleg pe cele importante, eliminîndu-le pe cele nesemnificative, să le pun în fișiere și să le integrez în sistem. Era clar că cei care au scris *Istoria Marelui Război*... nu au învățat acest lucru, pentru că academicienii au îngrămădit pur și simplu în volume tot ce le-a căzut sub mînă, fără să se îngrijească deloc să repartizeze materialul pe teme sau să dea o logică celor enunțate.

Însă eu, din pricina încăpățînării mele funciare, am încercat să sortez informațiile despre război aflate în istoria oficială. Dar nu a ieșit nimic. Să încep chiar de la vîrf. Unitatea de organizare cea mai mare a Armatei Roșii în perioada antebelică era regiunea

militară. Cîte erau la 21 iunie 1941? În cele şase volume sînt descrise (succint) cinci regiuni de frontieră. Dar existau şi regiuni militare interne. Cîte? Care? Cine le comanda? Ce forţe aveau? Fără răspuns. Ici şi colo se pomenesc Regiunile Militare Moscova, Oriol, Harkov. Dar de ce toate acestea sînt împrăştiate, risipite prin diferite volume, prin capitole şi subcapitole? De ce aceste date nu sînt adunate laolaltă într-o singură pagină, într-un singur tabel?

Unitatea de organizare inferioară regiunilor militare este armata. A doua întrebare: cîte armate erau în Uniunea Sovietică la 22 iunie 1941? Un alt impas. Această informaţie nu există în istoria oficială. Care este efectivul acestor armate? Unde se aflau în momentul atacului german? Iarăşi şi iarăşi mă lovesc de ziduri indestructibile. Îmi fac o listă cu numerele armatelor, care sînt amintite în text. Rezultă că erau 12 armate. Numerele lor: III-VIII, X-XII, XIV, XXIII şi XXVI. În acest şir sînt spaţii libere ciudate. Sînt sărite numerele I, II, IX şi XIII. Unde erau aceste armate la 22 iunie? Sau nici nu au existat? Iar după numărul XIV sînt lacune mari. De ce? Dintr-o anumită cauză nu este prezentată pe hartă poziţia armatelor. Sînt doar nişte adnotări: regiunea militară cutare, iar între paranteze numerele armatelor din componenţa ei. Unde se găseau acestea? Una este ca trupele să fie concentrate chiar la graniţă, caz în care vor cădea imediat sub prima lovitură şi vor fi lichidate; alta este ca ele să fie la zeci şi sute de kilometri de graniţă, caz în care vom putea să dăm alarma la trupe şi să întîmpinăm inamicul cum se cuvine. Dacă armatele sînt departe de graniţă, vom pierde în prima parte a războiului o anumită parte din teritoriul propriu, dar ferim trupele de primul atac prin surprindere. Dacă trupele sînt concentrate chiar la graniţă, pierdem şi armata, iar împreună cu ea şi teritoriul pe care nu va avea cine să-l apere. În acest fel aducem ţara pe marginea prăpastiei. Vreau să ştiu ce s-a întîmplat la 22 iunie 1941. Dar nu pot înţelege acest lucru dacă nu ştiu poziţionarea armatelor noastre. În cele şase volume sînt menţionate o mulţime de cărţi. Însă cea mai importantă lipseşte: aceea care ar permite să se înţeleagă începutul războiului.

Cîte armate au fost? Douăsprezece? Dacă erau douăsprezece, de ce se foloseşte numărul XXVI? Să înşelăm inamicul? Sau pe noi înşine?

Mult mai tîrziu am adunat informaţii despre fiecare armată şi a reieşit că la 22 iunie nu au fost douăsprezece armate, ci treizeci şi una. Aceste informaţii se pot obţine după ce cerni o mulţime de alte cărţi aşa cum cerni tone de nisip pentru cîteva firişoare de aur. Însă aceste informaţii nu pot fi extrase din istoria oficială a războiului. Istoria oficială este scrisă în aşa fel încît grămezile de zgură să nu conţină firişoare de aur.

Acest deşert de zgură statistică, ce îţi sare în ochi, mi-a permis să trag prima concluzie.

3

Orice sumă suficient de mare de cunoştinţe se transformă în ştiinţă, dacă aceste cunoştinşe sînt sistematizate. Însă versiunea noastră oficială a războiului este prezentată fără sistem. Cu alte cuvinte, nu este ştiinţă. Aceasta a fost prima mea concluzie. Nu am renunţat la ea nici după 35 de ani. Voi spune şi mai mult: practic nu există informaţii despre război în istoria oficială. Cele şase volume se pot exprima în câteva cuvinte: războiul a fost cîştigat de Hruşciov. Cele şase volume sînt cugetări abstracte, îndemnuri şi lozinci, glorificarea Partidului Comunist şi a tovarăşului Hruşciov personal. Dar despre armată şi război nu se spune aproape nimic. Judecaţi şi singuri. Forţa principală de şoc şi de manevră a Armatei Roşii era constituită în vara lui 1941 de corpurile de armată mecanizate. Ca să înţelegi începutul războiului şi, prin urmare, întregul mers ulterior al acestuia trebuie să ştii cîte corpuri mecanizate am avut, unde se aflau, cine le comanda, care era efectivul lor. Despre forţa principală şi de şoc a Armatei Roşii se comunică următoarele:

> Formarea corpurilor de armată mecanizate s-a desfăşurat în două etape. Unele dintre acestea s-au înfiinţat începînd din iulie 1940, iar cea mai mare parte – în martie-iunie 1941. Însă conducerea Comisariatului Poporului pentru Apărare a făcut o greşeală punînd tehnică de luptă la dispoziţia tuturor corpurilor de armată simultan. Drept urmare, majoritatea dintre ele nu erau completate în totalitate (vol. 1, p. 457).

Şi asta-i tot. Şi iarăşi întrebări: aşadar, cîte corpuri de armată mecanizate erau? Cinci? Zece? Douăzeci? Treizeci? Ce aveau ele? Corpul de armată mecanizat înseamnă o sută de tancuri? Sau două sute? Cinci sute? Poate o mie? Dar cîte maşini grele erau în corpul mecanizat? O mie? Două? Cinci? Dar soldaţi? Zece mii în fiecare? Douăzeci? Treizeci? Ce înseamnă „unele dintre acestea", „cea mai mare parte", „majoritatea"? Dacă eu, în rezolvarea unei teme şcolare, îi raportam profesorului informaţii despre inamic folosind termeni ca „un anumit număr", „un anumit procent", „o oarecare parte", aş fi fost trimis imediat în celula 26 a carcerei garnizoanei din Kiev, în aceea în care se arunca o găleată cu clor pentru dezinfecţie. Şi bine ar fi făcut. Fiindcă noi sîntem militari şi precizia este, dacă vreţi, politeţea noastră. Ca la regi. Iar absenţa preciziei înseamnă mitocănie. Şi este foarte rău că, dînd dovadă de mitocănie, mareşalii şi academicienii noştri care au scris istoria oficială nu au fost închişi în celula cu clor. Pentru că meritau.

4

Dacă istoria oficială a războiului este ştiinţă, atunci ar fi trebuit să se precizeze măcar numărul acestor corpuri de armată – să se pună într-un tabel: numărul corpului, cînd a fost înfiinţat, la care armată se subordona, cine era comandantul, ce divizii aveau în componenţa lui, căte tancuri şi ce artilerie. Dacă aceste corpuri de armată ar fi fost puţine, nu ar fi ocupat mult loc în tabel. Dacă ar fi fost multe, înseamnă că meritau atenţie, şi nu îţi pare rău de pagină.

Şi încă ceva. Dacă tot vorbim de ştiinţă, atunci alături ar trebui să fie prezentate aceleaşi informaţii despre corpurile de armată germane. Dacă s-a vorbit despre faptul că aceste corpuri ale noastre nu erau completate în majoritatea lor, atunci trebuia, pur şi simplu la paritate, să se prezinte şi corpurile de armată germane: cîte erau şi dacă era măcar unul completat.

Întoarcem pagina istoriei oficiale: „La sfîrşitul anului 1940 efectivul brigăzilor de desant aerian a crescut de două ori. La

începutul lui 1941 s-a desfășurat formarea cîtorva corpuri de desant aerian, care s-a încheiat la 1 iunie 1941". Pentru a-i conferi caracter ştiinţific, imediat se face şi trimiterea: Arhiva MO al URSS, fond VDV, opis 46027, dosar 1, ff. 10-15, 98, 203.

Ni s-a spus că la începutul anului 1940 aveam brigăzi de desant, dar nu ni s-a precizat cîte. Ni s-a comunicat că aveam numeroşi desantişti şi că au ajuns să fie de două ori mai mulţi. Ni s-a spus că în 1941 au fost înfiinţate corpuri de desant, dar s-a uitat să se spună cîte, unde, cu cîţi oameni şi, în special, de ce? De ce în primăvara lui 1941 s-au înfiinţat corpuri de desant, dacă ţara noastră se pregătea de apărare?

Unii afirmă astăzi că aceste corpuri de desant s-ar putea folosi nu numai în ofensivă, ci şi în defensivă; ce panică ar crea să le lansezi în spatele frontului nemţilor aflaţi în ofensivă! Bine, să fim de acord pentru o clipă: corpurile de desant şi brigăzile se pot folosi pentru lansarea în spatele inamicului aflat în ofensivă. Dar ciudat! Aşa trebuia să se procedeze. Atunci de ce nu au fost lansate? Marele Jukov formează unităţi de desant foarte puternice pentru, chipurile, lansarea în spatele frontului nemţilor aflaţi în ofensivă şi pentru panicarea lor. Şi s-a ajuns la următoarea situaţie: nemţii atacă, dar marele Jukov, din cine ştie ce pricină, nu lansează brigăzi şi corpuri de desant în spatele nemţilor, nu-i face să se panicheze, nu-i zăpăceşte.

Iar cauza o constituie faptul că, dacă inamicul atacă, înseamnă că are superioritatea sau chiar dominaţia în aer. De aceea partea care se apără nu poate nici măcar să viseze la desfăşurarea operaţiunii de desant. Operaţiunea de desant se poate desfăşura numai avînd superioritatea sau dominaţia totală în aer, adică în situaţia unei ofensive victorioase. În războiul defensiv nu este nevoie de desantişti în număr foarte mare, iar folosirea lor doar ca desantişti este imposibilă. Pentru războiul defensiv nu trebuie desantişti, ci partizani pregătiţi din vreme în timp de pace. Iar pe aceştia marele Jukov i-a trimis la plimbare în primăvara anului 1941. A ordonat să se desfiinţeze formaţiunile de partizani şi a lichidat bazele de partizani pregătite dinainte din pădurile bieloruse.

Dar am spus-o pentru că veni vorba. Acum să spunem altceva. Întrebarea este următoarea: cei care au alcătuit istoria războiului, membrii Biroului Politic și ai CC, mareșalii, generalii, amiralii, doctorii și profesorii, membrii activi și inactivi, au știut sau nu cîți desantiști aveam și cîte corpuri de desant aerian au fost înființate în URSS în primăvara lui 1941? Dacă nu au știut, de ce s-au mai apucat să scrie istoria? Iar dacă au știut, de ce au ascuns aceste informații cititorilor? De ce istoria oficială a războiului măreț și sfînt constă în șarade, rebusuri și cuvinte încrucișate? Cifra care arată numărul corpurilor de desant înființate în primăvara anului 1941 nu ocupă mult spațiu. Dimpotrivă, dacă în locul cuvîntului „cîteva" se scrie „cinci" sau „zece" se face economie, cît de cît, de spațiu și cerneală tipografică.

Trimiterea la arhive în cazul dat și în toate celelalte cazuri este o batjocură. Mareșalii și academicienii nu dau nici o informație concretă despre desantiști și despre unitățile și marile unități de desant, dar îl trimit pe cititor la arhive... în care ei înșiși interzic accesul.

La fel este și indicația că efectivul brigăzilor de desant aerian a crescut de două ori. Am învățat cu toții fraza celebră: „Dați-mi un punct de sprijin...". Istoria noastră oficială este scrisă în așa fel încît să nu ofere un punct de sprijin. Dacă s-ar fi spus cîte brigăzi erau și cîți desantiști erau în aceste brigăzi, atunci am fi avut un punct de sprijin. De aici totul ar fi fost o joacă: am fi înmulțit cu doi și am fi obținut numărul dorit. Dar nu avem pe ce ne sprijini. În jur e mlaștină. Poate că la noi în țară era un desantist și s-au făcut doi. Iar dacă erau sute de mii, atunci...

Într-un cuvînt, cititorul curios va primi numărul inițial al desantiștilor sovietici, X, își va aminti că aceștia au ajuns să fie de două ori mai mulți, iar din calcul va rezulta 2X.

5

Cîndva, pe vremea abundenței hrușcioviste, după ce am stat la rînd trei ceasuri, am cumpărat o cutie cu bomboane. Am deschis-o, dar bomboanele deveniseră demult fărîme necomestibile.

Era clar, acele cutii fuseseră ținute cîțiva ani în depozite și magazii. Am vrut să văd cîți anume. Caut pe cutie data fabricării. Nu este. Nu apare nici termenul de valabilitate. În locul lor, o ștampilă mare de culoare roz: „Termenul de păstrare – trei luni". Dar cum să calculezi aceste trei luni? De unde să pornești?

M-am gîndit – e o prostie. Pe urmă mi-am dat seama: așa le convine. Nu este nici neglijență, nici prostie. Este impertinență.

Iată, această impertinență a fost arma de bază a Biroului Politic, a CC, a Agitprop-ului (Direcția de Agitație și Propagandă a CC), a eroilor slugarnici, a mareșalilor și academicienilor care au produs aceste șase volume. Să vedem următoarea pagină – 459:

> Unitățile și marile unități VVS[1] ale flotei erau formate din: 45,3% aviație de vînătoare, 14% bombardiere, 9,7% avioane torpilor, 25% avioane de recunoaștere; 6% formau aviația cu destinație specială.

Și iarăși o trimitere: ȚGAVMF, fond 864, opis 1, dosar 172, f. 87.

Strict științific. Ce am aflat de aici? Cîte avioane erau în aviația flotei? Era o aviație puternică sau nu? Dacă eu vă comunic că ieri am tras la măsea 97,8% din rezerva de tării din casa mea și mai scriu și pe o hîrtie că, într-adevăr, așa a fost, ce veți afla din aceasta? Cît am băut: o sticlă, două, cinci? Sau jumătate de butoi? Sau poate că toată rezerva mea, ce mai rămăsese pe fundul unei sticle uitate? Ce înseamnă procentele din ceva necunoscut?

Dar iată informații despre întreaga aviație:

> Pregătirea VVS de război a fost insuficientă; deși avioanele noastre noi aveau o serie de avantaje față de cele germane, acestea erau puține, aproximativ 22% din numărul total al avioanelor existente în aviația regiunilor de frontieră (vol. 1, p. 476).

Cu procente din ceva necunoscut poți uimi un idiot. Să spunem, de exemplu, că un om cheltuie pe alimente o sută de

1. *Voenno-Vozdușnîc Silî* (VVS) – Forțele Aeriene Sovietice (n. tr.).

procente din veniturile sale, iar altul un procent. Care dintre ei mănîncă mai bine? Pare că o sută de procente este mai mult decît un procent. Însă așa judecă numai un prost. Noi întrebăm: o sută de procente din ce? Și un procent din ce? Un cerșetor olog cheltuie pe hrană o sută de procente din cîștig. Dar pentru un oligarh, care are miliarde, oricît ar cheltui pe recepții fastuoase în palate de marmură și pe iahturi, tot va fi o cotă nesemnificativă din veniturile lui. Un procent din veniturile lui, cheltuit pe butoaie de icre și rîuri de șampanie, este infinit mai mare decît o sută de procente ale unui flămînd de pe stradă.

Sau iată o poveste a unui om sărman. El deține un pachet subțire în care sînt doar 4,8% din acțiunile la „Gazprom". Nici măcar 5% – ce sărăcie! Dar dacă aceste procente le convertim în miliarde de dolari, conștiința noastră le va recepta cu totul altfel...

S-ar părea că aici nu avem ce explica. Din păcate, în cercurile academice de pe ambele maluri ale Atlanticului s-au găsit destui idioți care repetă într-o veselie: numai 22% din avioanele sovietice erau de cel mai nou tip! Numai 22%! O, groaznica nepregătire stalinistă de război!

Aceste procente au intrat în sute de disertații și monografii. Și nimeni nu și-a pus problema: cu cît sînt mai mari cele 22 de procente staliniste decît cele 100 de procente hitleriste? Și nu ar fi mai bine să se treacă de la procente la numărul real?

Nu descopăr aici Americi. Folosirea într-o lucrare științifică a procentelor, cînd valoarea lor de bază nu se cunoaște, este o șarlatanie. Întreaga noastră istorie militară oficială, de la cele șase volume hrușcioviste și pînă la memoriile lui Jukov, de la tomurile academice și pînă la programele școlare, este încifrată în procente cărora nu li se dezvăluie valoarea; altfel spus, toată istoria războiului este o șarlatanie. Să nu vă fie cu bănat, tovarăși savanți și memorialiști medaliați, dar așa este.

Militarii nu gîndesc în procente, ci în numărul de avioane de vînătoare, de torpiloare, de bombardiere, de tancuri, de tunuri și crucișătoare. Și în acest fel redactează documentele, care apoi se depun la arhive. Iar aceste cifre sînt întotdeauna întregi, nu

fracționare, pentru că nu poate zbura o treime de avion, la fel cum mările nu pot fi străbătute de 43,4% dintr-un crucișător. Dar iată că niște moșneguți, printr-o muncă ostenitoare, neprecupețită, au transformat orice cifră în procente. Și ajung pînă acolo că nici redactorii de la radio Erevan nu s-au gîndit la așa ceva. Exemplu. Un cititor plin de recunoștință al *Revistei de istorie militară* (1989, nr. 12, p. 95) se interesa: dar ce tiraj aveți? În țară bîntuiau perestroika și glasnosti, pe atunci umblau chiar zvonuri (nefondate) cum că însuși Gorbaciov ar fi făgăduit nu știu cui că se va permite uneori să se spună adevărul. Iar *Revista de istorie militară*, îmbătată de glasnosti și permisivitatea totală, înaripată de vijelia perestoikăi, i-a răspuns curiosului: „Dacă luăm tirajul mediu lunar al anului 1988 de 100%, atunci în 1989 el a fost de 369,3%, iar în ianuarie 1990 – de 593,3%".

Așadar, în privința descifrării secretelor de război ne aflăm în plin romantism. Încercați să traduceți pe înțelesul tuturor „593,3%".

6

Lucrările pompoase, în multe volume, despre război sînt ca niște capete de dinozauri; ele sînt alcătuite din memorii de război și din nenumărate lucrări istorice. Colective de doctori în științe și generali au scris tratate despre acțiunile aviației și trupelor de tancuri, despre evoluția strategiei și tacticii în cursul războiului, despre industrie și transport, despre trupele de transmisioniști și geniști, despre desantiști și feroviarii militari. Și au izbutit să păstreze toate informațiile despre război într-un mister de nepătruns. Toate aceste memorii, toate tratatele sînt șiruri de enigme nerezolvate. Întrebăm despre numărul de avioane de vînătoare din aviația regiunilor de frontieră și primim un răspuns exact: 59% (*Forțele Militare Aeriene Sovietice în Marele Război al Patriei*, Voenizdat, Moscova, 1968, p. 13). Cartea este scrisă de un colectiv de autori format din generali-eroi de aviație sub conducerea etc.

Pentru ca şaradele cu procentele să nu îl obosească pe cititor, iluzioniştii noştri aplică şi alte metode de încifrare. De exemplu, producţia de muniţie în Germania anului 1939 (*Istoria Marelui Război...*, vol. 1, p. 375) nu este exprimată în numărul de proiectile, mine şi cartuşe, nu în mii de tone, ci în milioane de mărci. Dar mitraliera foloseşte cartuşe. Aruncătorul de mine – mine. Obuzierele – obuze. Nici pe departe mărci. Aşa că vorbiţi-mi de cartuşe şi proiectile, nu de mărci! Nu ştiu cît costă în mărci un cartuş, un proiectil de 37 mm sau de 75 mm, o grenadă. Şi unde să caut informaţii despre preţurile muniţiilor germane din 1939? Şi ce însemna un milion de mărci pe atunci? Mi s-a comunicat o cifră, dar această cifră este o gogoaşă, o învelitoare frumoasă de bomboane, menită să îi înşele pe proşti. Dar năuceala nu se termină aici. Ca să întunece definitiv tabloul, se arată între paranteze: „la preţurile anilor 1941/1942". În 1939 erau anumite preţuri, nu ştiu care. În 1941 erau altele, şi acestea necunoscute. Iar academicienii calculează producţia lui 1939 după preţurile din 1941. Recunosc că această nucă este prea tare pentru mine. Conducătorii noştri fac astfel de artificii de calcul. Ei ştiu cum să plătească, în caz că munca s-a efectuat anul trecut, iar salariul (deocamdată nu tot) este plătit în acest an după preţuri de anţărţ. În mod similar, istoria războiului au scris-o nişte tipi isteţi, ca şi cei care conduc acum ţara.

7

Dar trebuie să le mulţumim autorilor celor şase volume şi pentru muniţiile germane, fiindcă despre muniţiile sovietice nu suflă un cuvînt. Autorii istoriei oficiale parcă au uitat de Armata Roşie. Scriu, de exemplu, că Germania a aruncat în lupta împotriva Uniunii Sovietice 3.410 tancuri. Dar se ruşinează să spună că *toate* tancurile germane erau învechite. Dar cîte tancuri avea iubitoarea de pace Uniune Sovietică? Tăcerea este răspunsul. Dar cîte avioane aveam? Iar secret. Impenetrabil.

Sînt obligat să repet: dacă istoria oficială nu conţine date despre numărul de tancuri, de avioane şi muniţii din Armata

Roşie, dacă nu sînt date despre numărul de regiuni militare, de armate şi corpuri de armată, înseamnă că această versiune a războiului nici măcar nu este versiune. *Istoria Marelui Război...* în şase volume nu este istorie. Este o ediţie pur decorativă, fără nici o valoare practică. Şarlatanii au un procedeu vechi, dar care funcţionează întotdeauna. Un teanc de hîrtie tăiată fin (foarte fin) este strecurat în locul unui teanc de bani. Tocmai acest procedeu a fost aplicat de şarlatanii noştri în uniforme de general. Cele şase volume ale istoriei oficiale reprezintă această hîrtie tăiată fin, care nu conţine nimic. Este doar o aparenţă a istoriei. Doar iluzie. Truc. Scamatorie.

Apropo, înşişi guvernanţii au înţeles aceasta mai bine decît noi. De aceea, imediat după ieşirea de sub tipar a celor şase volume, au ordonat să se rescrie istoria războiului. Şase volume sînt puţine. Hai să fie douăsprezece. Special pentru scrierea versiunii noi, nesecrete a războiului a fost înfiinţat Institutul de Istorie Militară. Au anexat la acesta Institutul de Marxism--Leninism de pe lîngă CC al PCUS, Institutul de Istorie Generală al Academiei de Ştiinţe a Uniunii Sovietice, Institutul de Istorie a Uniunii Sovietice al Academiei de Ştiinţe a URSS. În colegiul redacţional a intrat o herghelie nouă, extinsă, de membri ai Biroului Politic şi ai CC: mareşali, generali, cekişti aleşi pe sprînceană etc. Noua operă în douăsprezece volume a primit titlul *Istoria celui de-al Doilea Război Mondial 1939-1945*. Enigmele încep chiar din titlu. Dintr-o cauză necunoscută, neexplicată niciodată de nimeni, academicienii noştri au scris al Doilea Război Mondial cu litere mici. Şi doar este evenimentul central al secolului XX. Este un măcel cum nu a mai fost niciodată pînă atunci. Măcar din respect pentru milioanele de oameni care au pierit nevinovaţi... În fine, este un nume propriu.

Cele douăsprezece volume sînt mai ridicole decît cele şase. Şi de data aceasta cele douăsprezece volume se pot caracteriza în cîteva cuvinte. Numai că sînt puţin altfel: războiul a fost cîştigat de Brejnev. Ce este cu această versiune a războiului, judecaţi şi singuri. În toate cele douăsprezece volume nu se vorbeşte nimic despre executarea comandanţilor sovietici din ajunul războiului. Putem să ne raportăm la aceste execuţii în

fel şi chip, dar este inadmisibil să trecem sub tăcere aceste evenimente istorice. În cele douăsprezece volume, cuvîntul „execuţie" nici măcar nu se foloseşte pentru această situaţie. Ca să atenueze sensul, academicienii de curte din vremea lui Hruşciov şi-au însuşit termenul de „represiune". Dar în cele douăsprezece volume brejneviste acest cuvînt nu mai există. În locul lui se foloseşte „acuzaţii". Cică împotriva unor comandanţi s-au adus acuzaţii nefondate. De parcă acuzaţiile s-au adus şi gata. De parcă totul s-ar fi terminat la acuzaţii.

Ca şi mai înainte, în toate cele douăsprezece volume nu există date despre cîte tancuri avea Armata Roşie în 1941, cîte avioane, cîtă muniţie. Nu veţi găsi numărul armatelor şi corpurilor de armată sovietice. Autorii nu dau atenţie grupării de trupe, adică dispunerii armatelor, corpurilor şi diviziilor. Unde se aflau trupele sovietice în momentul începerii războiului a rămas secret de stat. Despre pierderile noastre nu se spune nici un cuvînt. Pesemne că am luptat fără pierderi. Unica reuşită a autorilor este evidenţierea rolului comisarului politic Brejnev Leonid Ilici în istoria mondială, care este arătat clar şi gonflat. Motiv pentru care autorii celor douăsprezece volume au primit premii, ordine, titluri, funcţii şi recompense materiale. Aceştia îşi amintesc cu tristeţe de acele vremuri:

> Trebuie să spunem drept, istoricii, mai ales cei militari, nu se mai bucură de mult de coroanele de lauri. Colectivul lor a primit ultima dată Premiul de Stat acum cincisprezece ani. Această apreciere a fost primită de autorii istoriei celui de-al Doilea Război Mondial în douăsprezece volume (*Krasnaia zvezda*, 26 decembrie 1996).

Păcat de istoricii oficiali: sînt răsplătiţi rar! Dar vinovaţi, tovarăşi, sînteţi dumneavoastră înşivă. V-aţi pierdut flerul. Ar fi fost nevoie de 24 de volume despre faptul că războiul a fost cîştigat de cel care, în etapa istorică dată, direcţionează sursele financiare şi imediat aţi fi primit o mulţime de premii.

8

Cele douăsprezece volume brejneviste sînt o ruşine naţională. Iată cum sînt apreciate. Scriitorul V.P. Astafiev, care a fost pe front:

> Am izbutit, cu ajutorul ştiinţei istorice, să ticluim „un alt război". În orice caz, eu, ca fost soldat, n-am nici o legătură cu ceea ce s-a scris despre război, cu excepţia cîtorva cărţi. Eu am fost în cu totul alt război. Dar s-au făcut eşaloane întregi de literatură despre război. De exemplu, cele 12 volume ale *Istoriei celui de-al Doilea Război Mondial*. Istoria noastră nu a cunoscut o publicaţie mai falsificată, mai făcută de mîntuială şi mai ticluită. Au făcut-o, volum după volum, oameni foarte dibaci, foarte bine plătiţi, care ştiau ce fac. De curînd, doi istorici au polemizat în privinţa detaliilor acestei istorii. I-am trimis o scrisoare redactorului de la gazetă despre faptul că istoricii, în majoritatea lor, în special cei care au alcătuit istoria Marelui Război pentru Patrie, nu au dreptul să se atingă de acest cuvînt sfînt care este *adevărul*. Ei au pierdut acest drept prin faptele lor, prin ipocrizia lor (*Voprosî istorîi*, 1988, nr. 6, p. 33).

Dar ticluitorii celor douăsprezece volume se mîndresc cu creaţia lor. Au chiar neruşinarea de a se considera repudiaţi, vezi Doamne, victime ale sistemului. Regretă acele vremuri fericite cînd clientul cu rang de Secretar General era mulţumit şi le acorda Premiul de Stat.

9

Însă foarte curînd conducătorii şi-au dat seama că degeaba i-au hrănit cu icre negre pe laureaţi. De versiunea brejnevistă a războiului lumea a rîs mai mult decît de versiunea precedentă, hruşciovistă. Au acordat premiul istoricilor, dar istoria nu era şi nu este una a războiului. Şi au luat-o de la capăt. Au încercat a treia oară, cînd *perestroika* şi *glasnosti* erau în toi. În fruntea

hergheliilor de oameni de știință era comisia redacțională principală, care avea subordonate alte numeroase comisii. Președintele comisiei era ministrul Apărării al URSS. Avea o suită de locțiitori: șeful Statului-Major General, comandantul forțelor Tratatului de la Varșovia, comandantul tipurilor de arme ale Forțelor Armate, șeful Direcției Politice Generale, vicepreședintele Academiei de Științe a Uniunii Sovietice, directorul Institutului de Marxism-Leninism de pe lîngă CC al PCUS etc. În afară de aceștia, în componența comisiei erau șefi, șefi, șefi de la: Agenția de Presă Novosti, Voenizdat, Comitetul de Stat pentru Statistică, Direcția Centrală a Arhivelor, Sovietul unional al veteranilor de război și ai muncii. Și mai erau mulți tovarăși de răspundere din birouri care de care mai înalte. Iar în spatele lor – structuri cu hoarde de subordonați. În afară de acele institute care s-au hrănit și înainte din numeroasele volume, s-au mai înhămat cîteva, printre care Institutul teoriei și practicii socialismului...

În jurul comisiei redacționale s-au lăbărțat luxuriant structuri și substructuri. I-a fost subordonată organizația care s-a numit „Redacția lucrării în zece volume". Acesteia, la rîndul ei, i s-au subordonat zece redacții ale volumelor separate, o redacție științifică de control și „o serie de subunități științifico-tehnice".

Dar iarăși turma științifică a rămas pironită la aceleași porți închise: războiul este secret, poporul nostru nu trebuie să știe nimic despre el și nu știe (în afară de legende despre cei 28 de viteji și despre bombardierele noastre arzînd, care se împlîntă în desimea tancurilor și cisternelor inamicului). Poporul trebuia să rămînă și pe mai departe în această ignoranță fericită. Cerința este veche: să se scrie multe volume, de data aceasta zece, dar în așa fel încît secretele să nu fie dezvăluite. Cu alte cuvinte, s-a pus din nou problema să se scrie cumva un alt adevăr, diferit de cel ascuns după grilaje și uși blindate, sub paza gărzilor vigilente.

De aceea, nici de data aceasta nu a putut ieși nimic în afară de confuzie. Academicienii, generalii și mareșalii au făcut scandal în toată țara, s-au apostrofat unii pe alții cu vorbe indecente, au încasat mulți bani, dar nu au scris nimic. În 1991, la cititori

Dacă ți-a plăcut, intră pe
www.elefant.ro/ebooks
descarcă volumul și citește mai departe!